No. 99. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 19 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Fanny Elsler te Rome. Dezer dagen gaf de vermaarde danseres *Fanny Elsler* eenige vertooningen in het *Theatro Argentio* te Rome. Niemand ter wereld is beter in staat, de bevalligheid en de schoonheid der vormen te beoordeelen dan de Romein. De door het talent van *Fanny* in geestdrift ontstoken Romeinen juichten hare dans-wonderen tot in het oneindige toe. Iederen avond was de schouwburg propvol en telkenmale veranderde de houten vloer van het tooneel onder de voeten van de vermaarde danseres in een bloemhof. Hare ijverigste bewonderaars en warmste voorstanders, haar een blijk van hunne hoogachting wenschende te geven, een blijk, hetwelk zij als een herinnering aan hare overwinning zoude kunnen bewaren, opende eene inschrijving, en bragten tot dat einde eene inteekenlijst in omloop, die spoedig met vele onderteekenaars was voorzien. Binnen weinige uren hadden de *habitués* van den schouwburg op deze wijze een som van 12,000 frs. bijeengezameld. Dit was het bedrag waarvoor een bekwaam goudsmid had op zich genomen eene gouden kroon met zilveren bladeren te vervaardigen. De inschrijvers besloten, de kroon aan *Fanny* aan te bieden daags vóór haar vertrek naar Florence. Maar op dien dag en wel op het oogenblik, dat men dit voornemen wilde uitvoeren, vraagde een van de leden der deputatie of deze handelwijs, die misschien eenigzins overdreven was, welligt verdriet aan *Pius IX* zoude kunnen veroorzaken. Laten wij niets doen, zonder hem te raadplegen en zijne toestemming gekregen te hebben, zeide een ander. Gaan wij dadelijk naar het Quirinaal, riepen de overigen. Men vloog terstond den weg op, die naar het Pauselijk paleis voert. *Pius IX*, van hun voornemen onderrigt, ontving hen met zijne gewone minzaamheid. Intusschen had zijn gelaat een kalm en waardig voorkomen. De gedachten aan zijne behoeftige stadgenooten hield waarschijnlijk den bevalligen grimlach terug, die meestentijds op zijne lippen zweeft. Hoeveel hongerigen hadden niet door 12,000 frs. gespijzigd kunnen worden?

— *Zeer Heilige Vader*, aldus begon de aanvoerder der deputatie, wij hebben het voornemen, om aan *Fanny Elsler* eene gouden kroon aan te bieden, maar verlangen hiertoe uwe toestemming.

— Mijne vrienden, gij behoeft mijne goedkeuring niet, antwoordde de Paus; ik zie daarin niets, hetwelk de waardigheid mijner kerk en de veiligheid mijner staten in gevaar zoude kunnen brengen.

— Wij willen gaarne die eerbetuiging achterwege laten, indien uw hart een enkel oogenblik droefheid daarover konde gevoelen; want al beminnen wij de kunsten en huldigen wij die als iets schoons, beminnen wij u echter boven alles en aanbidden wij u als den vertegenwoordiger van hem, die het begin is van het eeuwig en eindeloos schoone.

— Schenk uwe kroon, mijne kinderen, indien gij behagen daarin schept; evenwel moet gij mij vergunnen, voegde Zijne Heiligheid er bij, terwijl voor het eerst, sedert het gesprek, een glimlach te voorschijn kwam, u de opmerking te maken, dat ik de betuiging uwer hulde van het schoone een weinig! ...

— Belagchelijk vindt, zeide de woordvoerder der deputatie.

— Dat zeg ik niet, maar het komt mij voor, dat gij niet gelukkig zijt geweest in de keuze van het door u aan te bieden blijk van herinnering.

— Hoe zou, zeer H. Vader.

— In uw plaats zoude ik de voorkeur hebben gegeven aan eenen guirlande, een ruiker, of iets van dien aard. Gij lacht, mijne waarden; maar waarlijk, ik kan mij vergissen, want als arme herder ben ik een slecht beoordeelaar in dergelijke zaken; niettemin had ik tot dusverre in mijne priesterlijke eenvoudigheid gedacht, dat de kroonen voor het hoofd en niet voor de voeten werden vervaardigd.

Kort nadat aan *Fanny Elsler* de gouden bladeren-kroon was ter hand gesteld, ontving de aalmoezenier van Zijne Heiligheid eene som van duizend kroonen voor de armen. Het antwoord van den Paus is niet slechts aardig, maar ook juist; het is een geestig protest tegen de dwaasheid der rijken, die tegenwoordig het rad der fortuin doen draaijen ten behoeve van soortgelijke kunstenaars, die op eenen avond meer goud [illegible] voeten dan een geschiedschrijver of dichter gedurende een ganschen jaar met zijn hoofd.

DUITSCHLAND.

— Koning *Lodewyk* van Beijeren en Signora *Lola-Montez* hebben de baden van Bückenau verlaten. De laatste heeft een groot standje te Würzburg veroorzaakt, doordien zij met haar hond in den tuin achter 't koninklijk paleis wilde spatsieren, waartegen de schildwacht protesteerde. Zij bewoont in den omtrek dier stad een lustslot, haar koninklijken minnaar toebehoorende.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 12. Augustus. Er hebben gisteren avond ten 10 ure in de straat van de voorstad Saint-Antoine, nabij de fontein, ongeregeldheden plaats gehad, van welke men tot dusver de oorzaken niet kent. Men heeft een omnibus omvergeworpen en begonnen eene barrikade te maken; de gewapende magt is echter bijtijds toegeschoten en heeft de oproerlingen uiteen gejaagd. Men zegt, dat men te vergeefs naar de reden tot dezen oploop heeft gezocht.

— Eergisteren avond had op de *Boulevards des Italiens* eene zware ontploffing plaats, en na dezelve vond men de straat bezaaid met vierkante papiertjes, op welke geschreven stond: *Laten wy brandstichten, tot dat er geen beletsel meer zy tegen de verdeeling der landen en der oogsten.* De ontploffing was veroorzaakt door eenen bol van dik glas, vol zwavelstoffen, dien men uit een venster op de straat schijnt te hebben geworpen. De volksmenigte, daarbij tegenwoordig, was verschrikt door het geweld, even als verwonderd door de zonderlinge wijze van publicering. Dezelve trok zich de zaak echter niet aan, en ging rustig uiteen.

— Den 9. dezer, omstreeks twee ure des morgens, is het engelsche schip *Charles Humberston*, kapitein *Ch. Stoetel*, den 6. dezer met 193 landverhuizers van Rotterdam vertrokken, en bestemd naar New-York, op de westkust van de haven van Calais gestrand. Het schijnt, dat een stortvloed dit ongeval heeft te weeg gebragt. De passagiers zijn met visscherschuiten aan wal gebragt, welke men ter hunner redding had afgezonden, nadat de marine alvorens de reddingsboot had te water gebragt, welke eveneens naar de schipbreukelingen stevende, om hulp aan te brengen. De ongelukkigen zijn thans in de kavalerie kazerne ingelegerd.

(Aangaande dit ongeluk meldt het *Antw. Nieuwsblad* het volgende:

« De *Charles-Humberston*, van Rotterdam naar New-York met 193 landverhuizers, is totaal verongelukt. De equipagie en de passagiers zijn gered. Zie hier wat men ons van Rotterdam schrijft, dd. 10. Augustus: Wij kunnen niet begrijpen hoe men het leven van 193 personen kon toevertrouwen aan een zoo oud schip als de *Charles-Humberston* was. Het is totaal verongelukt nabij Calais en dit in het schoonste jaargetijde. Dit schip, in 1838 in Nieuw-Schotland gebouwd van gemeen hout (*black birch*), verdiende reeds geen vertrouwen meer in 1842, en was van de *Shipping-Register* van 1846 uitgeschrapt. Indien men zich de moeite gegeven had de *Register-Intregitas* van 1846 te raadplegen, dan zou men herkend hebben dat het niet aan zulke schepen is, dat men zoo kostbare vervoeringen mogt toevertrouwen.")

BELGIE.

BRUSSEL, den 14. Augustus. Gisteren morgen ten 7 ure is te Lokeren onder verschrikkelijke omstandigheden een moord gepleegd. Een 19jarig jongeling, die een winkel hield nabij de brug in gemeld stadje, had denzelven voor eenige oogenblikken verlaten om een vaartuig na te zien, dat voorbij voer. Een zakkedrager van een brutaal uitzigt, die overal ongunstig bekend stond, dewijl hij zeer aan dronkenschap was overgegeven, naderde den jongman plotseling en beval hem op zijde te gaan. Bij de daarop gevolgde weigering, trok de zakkedrager, na eene korte woordenwisseling, zijn mes, en sneed zijn [illegible] letterlijk den buik open; de jongeling viel terstond ter aarde, terwijl zijne wonden een ontzettend gezigt opleverde. De moordenaar sloot vervolgens zeer koelbloedig het knipmes, waarmede hij zijne afgrijsselijke daad gepleegd had, en wandelde bedaard door de samengeschoolde en verschrikte menigte heen. Niemand durfde hem aanvankelijk aanhouden, tot dat hij eindelijk door een forsch persoon werd gegrepen, die hem in handen der justitie overleverde.

Een geestelijke was ondertusschen er bij gekomen, die den stervende de laatste troostmiddelen der godsdienst toediende; na een verschrikkelijk lijden van nog een half uur gaf de rampzalige jongeling den geest.

— Eene ontzettende misdaad heeft het dorp Stockel in schrik en rouw gedompeld. De baron *M......* namelijk, die Woensdag met een jong geneesheer, een zijner vrienden, gezamenlijk gedineerd had, ging met dezen na tafel in het park wandelen, toen hij twee kinderen op straat ontwaarde. Het zien van het eene kind scheen hem als tot razernij te brengen; hij greep een jagtgeweer, legde aan en schoot het kind op de plaats dood. Men weet niet wat de reden zijn kan van deze verschrikkelijke misdaad. De regterlijke magt, dadelijk verwittigd zijnde, heeft reeds een streng onderzoek ingesteld; men zegt echter, dat de adelijke misdadiger op de vlugt is.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 14. Augustus. Gedurende de afgeloopen week is ter markt alhier aangevoerd, p. m. 29,000 mud aardappelen, grootendeels Geldersche; de kwaliteit blijft uitnemend, en volgens berigten, is de vrees voor gevolgen der ziekte grootendeels geweken; de gemiddelde prijzen zijn *f* 2,25 minste kwaliteit, betere *f* 2,50 à *f* 2,80.

— Wij vernemen, dat de heeren concessionnarissen van den Zeeuwschen spoorweg, in de afgeloopene week te 's Gravenhage geweest zijn, om aan de regering weder eenige plannen, betrekkelijk een gedeelte des voornoemden wegs, aan te bieden. Het is dus te hopen, dat wij spoedig iets betrekkelijk deze gewigtige aangelegenheid zullen kunnen mededeelen, waarnaar gewis velen met ons, reeds sedert te langen tijd, reikhalzend hebben uitgezien.

HARDERWIJK, den 13. Augustus. Op den 17. dezer zal van hier met scheepsgelegenheid naar Hellevoetsluis vertrekken een detachement, sterk 160 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terugkeerenden 1e luit. der artillerie van het O. I. leger *C. N. Klemm*, vergezeld van den 2e luit. der inf. *I. W. König*, den 2e luit. der inf. *J. C. F.* baron *van Eck*, en den officier van gezondheid 3e klasse *P. H. Bol*, om den 21. daaraanvolgende, aan boord van het schip *Europa*, te embarkeren, en naar Oost-Indiën te vertrekken.

HELDER, den 14. Augustus. Op heden is alhier binnengekomen Z. M. schooner *Saparoea*, onder bevel van den luit. ter zee 1e klasse *A. D. Kluyskens*. Genoemde schooner heeft het eskader van Prins *Hendrik*, komende uit de Noordzee, op zee ontmoet

— Men schrijft uit Rotterdam:

Naar wij vernemen zijn hier ter stede in omloop valsche nieuwe guldenstukken. Dezelve zijn zeer goed nagemaakt; het eenige, waardoor zij zich van de echte onderscheiden is het randschrift: *God zy met ons*, dat op de valsche zeer onduidelijk gekrabt is.

TIEL, den 9. Augustus. Als een gevolg van den overvloedigen oogst in dit Arrondissement kunnen wij melden, dat heden de wekelijksche markt overstelpt was door nieuwe granen, zoodanig dat de oudste mensch nooit eenen zoo grooten aanvoer in deze maand had beleefd. Ongeveer 250 mudden tarwe, wegende van 80 tot 84 Ned. ponden; 320 mudden rogge, wegende van 73 tot 75 Ned. ponden; 60

DE ARME BOB.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

De lente is nog ver af en inmiddels neemt de koude elken dag toe. God zij den armen genadig en bespare hun zulke harde winters.

— Wees gelukkig, mevrouw, dat de weldadige vrede op u en uw huis nederdale. De koude, die buiten woedt, heeft u niet teruggehouden, het raam van uw welverwarmd vertrek te openen, ten einde den kleinen bedelaar, die daaronder blootsvoets ging, te roepen, en hem een paar nieuwe schoenen te geven, welke eigenlijk bestemd waren voor een van uwe kinderen, die er buitendien nog zoovele heeft.

— Gods zegen dale op uw grijzen kruin neder, verkondiger van het evangelie, welke, een meisje zonder schoenen op straat ontmoetende, bij eenen schoenmaker ingegaan zijt, om een paar schoenen voor haar te koopen, zonder nog te spreken van de halve kroon, die gij haar in de hand gestopt hebt, en die welligt hare onschuld zal behoeden, door haar brood te verschaffen.

O ja, er zijn nog goede menschen! Er zijn er.... maar Bob Racket had ze niet ontmoet.

Het budjet van het arme huisgezin was derhalve met drie pence per dag verminderd. Op het gebrek volgde de hongersnood. Waren de aardappelen dit jaar ziek geweest, ongetwijfeld zouden de arme engelen, met Bob aan het hoofd, spoedig de ladder opgeklommen zijn, die Jacob in zijnen droom zag, en die van de aarde naar den hemel voerde. Maar, Gode zij dank, de aardappelen waren goed; zij waren nog te verkrijgen, en de geheele familie, rondom een turfvuurtje geschaard, hoorde met welgevallen den pot razen. Het spijt mij, het spreekwoord praatjes vullen de buik niet te moeten tegenspreken; maar Bob, zijne broertjes en zusjes verlangden nog minder naar het oogenblik, dat de aardappelen gereed zouden zijn dan naar het verhaal, der lotgevallen van oom Taddy, de broeder van hunne moeder, die vijftien jaren geleden met eenen walvischvaarder was vertrokken.

— Maar gij hebt het reeds zoo dikwijls gehoord, zeide de moeder.

— Dat doet er niets toe, antwoordde de kleine Betty, hoe meer ik het hoor, hoe mooijer ik het vind.

— En ik ook, voegde Bob er bij.

O ja, moeder, vertel maar, riepen allen te gelijk; behalve de kleine Marie, die niets zeide, om de eenvoudige reden, dat zij nog niet spreken kon.

— Vertel ons de geschiedenis en toon ons de levende naald, herhaalden zij alle gezamentlijk.

Die levende naald was niets anders dan een klein kompas.

— Toen uw oom Taddy vertrok, zeide de goede oude vrouw, terwijl zij het kompas uit eene oude kas voor den dag haalde, gaf hij dit aan mijnen man en zeide tot hem: Robert, hier hebt gij iets, dat u altijd zal aanwijzen waar ik ben. Denkt gij aan mij, wendt u dan naar die zijde, waar de naald heen wijst, dat is naar den Noordpool. Daar zullen wij walvisschen gaan vangen op de kusten van Groenland.

— De naald wijst dan aan, zelfs waar hij zich heden bevindt, merkte Bob aan; maar het zal daar toch zoo koud niet zijn als hier!

— Het is er nog veel kouder mijne kinderen, een matroos, die van de walvischvangst terugkwam, heeft mij geregd, dat men er niets dan ijsbergen zag: de zee is bevrozen, en op de drijvende ijsschotsen komen witte beeren op de sloepen aanvallen. Op zekeren dag bevond zich oom Taddy alleen aan den oever van een eiland, met een rijken vreemdeling, een Deensch edelman. Hij moest de beeren uit alle magt met de bijl bestrijden, om hen van de sloep af te houden. De Deensche edelman heeft hem sedert altijd beschermd, en men zegt, dat hij thans rijk is.

— Maar waarom komt hij ons dan niet helpen, moeder? vroeg Bob.

— Hij weet zeker niet, dat ik weduwe ben. Uw vader leefde nog toen hij vertrok en het was een goed werkman, die den kost best kon verdienen, zonder hulp te behoeven.

— Mijn God, als de ijsbeeren oom Taddy maar niet verslonden hebben, riep de kleine Betty uit.

— Hij zal wel terugkomen, verzekerde Bob; hij zal wel terugkomen en ons allen schoenen koopen. Maar... de aardappelen moeten nu wel gereed zijn

Dikwijls verhinderden de wintervoeten Bob te slapen. Zijn slaap was zeer ongerust. Dezen nacht droomde hij van niets anders dan van ijsbergen en walvisschen, van ijsbeeren en ijsschotsen. Hij zag oom Taddy en den vreemden heer, terwijl zij in de sloep door beeren werden aangevallen. Daarop werd hij eensklaps zelf door eenen walvisch vervolgd en verslonden. De schrik deed hem plotselings ontwaken. Hij viel wederom in slaap en nu veranderde het tooneel. Een schoon vaartuig liep de haven van Londen binnen en vooraan op het verdek stond zijn oom met eene fraaije witte beerenhuid bedekt. Oom Taddy stapte dadelijk aan wal, en

mudden gerst en 50 mudden haver, alle van eene zoo goede hoedanigheid, als men die ooit aantrof, zag men ter markt verkoopen. De prijzen waren echter, door den grooten aanvoer, minder dan men had verwacht. Voorts was de groote drukte op de graanmarkt niet minder tot bewijs strekkende dat de aardappelen, peren en appelen in geene mindere goede kwaliteit en vollen overvloed in deze environs zijn gegroeid.

Bij het beschouwen der vruchtbare Betuwe. Tielerwaard en de voormalige graafschappen van Buren en Culenborg, moet men verbaasd staan over het mild gewas van appelen en peren, en den overvloedigen oogst van granen en aardappelen, en moeijelijk zou men het kunnen gelooven, indien men het niet gezien had, dat dit dezelfde landouwen waren, alwaar men voor weinige weken nog zooveel armoede en ellende aantrof.

— Het sedert eenige jaren opgemerkte verschijnsel van de zoogenaamde vallende sterren, hetwelk zich bijzonder tot een paar tijdperken des jaars, namelijk 10. en 11. Augustus en van 10. tot 15. November zoude bepalen, is ook nu wederom waargenomen en daardoor het gevoelen der natuurkundigen meer bevestigd, dat het menigvuldig verschijnen dezer metroren aan vaste tijdstippen verbonden schijnt. Reeds in de laatste avonden en nachten, vóór 10. Augustus, werden er onderscheidene vallende sterren waargenomen; doch niet zoo veel dat het bijzonder de aandacht tot zich trok. In den avond en den nacht van den 10. evenwel was het getal bijzonder groot, en daaronder ook vele, die, door hare grootte en het achter zich laten van eene lichtende vurige streep, de aandacht ook van diegenen tot zich trokken, die anders minder op zoodanige verschijnselen letten. In den avond en nacht van 11. dezer was het getal niet zoo groot, doch verreweg menigvuldiger dan op gewone tijden. Ofschoon deze verschijnselen aan onderscheidene streken des hemels werden opgemerkt, zoo was in de rigting toch die overeenkomst, dat het scheen dat dezelve meestal van één punt uitging, zoodanig dat als men de rigtingslijnen, waarnaar de vallende sterren zich bewogen, rugwaarts verlengde, alle nagenoeg in één punt schenen zamen te komen en wel omstreeks het sterrebeeld *Cassiopea*, of wel tusschen dit beeld en de naburige pool. Ook vroeger is reeds iets dergelijks opgemerkt en in het bijzonder door *Erman*, te Berlijn, in Augustus 1838. Het is bekend dat de beroemde *Alexander von Humboldt* de natuurkundigen het eerst op de periode van November heeft opletteud gemaakt, terwijl *Quetelet*, te Brussel, eenige jaren later de periode van Augustus heeft opgemerkt.

— De *Nieuwe Rotterdamsche Courant* op de zaak van *Verploegh* terug komende, zegt dienaangaande onder anderen het volgende:

„Wij voor ons moeten verklaren, dat uit de stukken, die wij gezien hebben, het ons bijna onmogelijk schijnt, dat *Verploegh* doen kon, hetgeen hij deed, zonder met mannen van invloed in betrekking te hebben gestaan. Het is voorzeker te wenschen, dat deze ellendige zaak, zich liever geheel en al door onze werkelijke onpartijdige regterlijke magt ontwikkele, dan dat naderhand de publieke opinie door andere middelen de juiste kennis van het gebeurde erlange. Wij vernemen daarenboven, dat de vrouw, welke *Verploegh* vergezelde, zich sedert 8 dagen te Kleef ophoudt, in het logement, waar *Verploegh* gearresteerd is, en hetzelve bijna niet verlaat, haar intrek genomen heeft. Zij moet verklaard hebben, daar in den laatsten tijd ƒ 2600 aan dezen en genen te hebben uitbetaald."

— Bij gelegenheid van de aanneming der begrootingswetten, zegt *Kaleidoskoop*:

De toekomst wordt meer en meer duister. Ons schiet niets anders over dan, aan de ministers denkende, in navolging van den grooten Psalmist, den koning te smeeken: « *Verlos ons, om Uwer goedertierendheid wille; daar is niemand onder hen, die goed doet; ook niet één.*" (Psalm XIV, vs. 3.)

— Bij de discussies over hoofdstuk X (departement van Oorlog) der begrooting, vroeg de Edelmogende Heer *Luyben*, « of het wel staatkundig zou zijn juist op dit oogenblik fondsen aan dat departement te weigeren, terwijl *door het leger zoo groote diensten (?) by het stillen van het oproer bewezen zyn.*" ! ! !

(Als het « diensten bewijzen" moet heeten; zijne meerendeels onschuldige medeburgers lam, kreupel, ja dood te schieten, dan is het ver genoeg in Nederland gekomen.)

— Eerstdaags zal door de gezamentlijke bakkers der stad Groningen bij de stedelijke regering een adres worden ingediend, houdende verzoek om vergoeding voor geleden schade, ad ƒ 2809, voortgevloeid uit een besluit, genomen tijdens den jongsten volksoploop, waarbij gezegde broodbakkers gelast werden hun brood tegen 58 cent, in plaats van 85, te verkoopen, welke laatste die der zetting was. (*Amsterdamsche Courant*).

('t Wordt nu nog mooijer. In plaats van oogenblikkelijk de aanmerkelijke schade der bakkers te vergoeden, waarop zij alle *regt* hadden, daar toch de stedelijke regering hen *gelast* had de prijzen van het brood zoo aanzienlijk te verminderen, — ver beneden de *wettige* waarde, volgens de zetting, — moeten die benadeelde lieden nu *verzoeken* om schadeloosstelling ! ! ! Misschien — wie weet het — of er komen nog de Groninger Regtbank, het Groninger Hof, zoo niet de Hooge Raad bij te pas. Is dit geen schandaal van het Groninger stedelijk bestuur, en zou het niet grooter zijn, dan het oproer zelve, dat er aanleiding toe heeft gegeven?) (*Kal.*)

— De regering van Amsterdam heeft gedecreteerd dat gedurende de kermis alle herbergen des nachts te 2 uren moeten gesloten zijn.

Een gevaarlijke maatregel, als men weet hoe ongaarne de Amsterdamsche kermisgasten in den loop hunner vermaken gestoord worden, in 't zoete van den nacht, de opgewonden schare, die dan in de huizen verspreid is, naar buiten te drijven. Waartoe kan de duisternis niet leiden.

— Men zij op zijne hoede om vóór de volgende maand, 1. September, zijne van Halfetjes à ƒ 20 aan de miris te kwiteren, daar ze na dato niet meer deugen. Ter voorkoming van misbruik en gerustheid der houders wordt opgemerkt, dat de muntbiljetten van ƒ 20, wél met 1. September hunne waarde verliezen als wettig betaalmiddel, maar dat de Nederlandsche bank verpligt is, dezelve binnen twee jaren na dien tijd, even als hare bankbiljetten, als depositaris der waarde, uit te betalen.

MENGELINGEN.

Men leest in de *Deutsche Brüsseler Zeitung*, No. 62, van 8. dezer, den volgenden brief uit Rotterdam:

» WelEdele Heer!

» Ingeslotene bevat eene daadzaak, welke UEd. eenigermate intresseren zal, hoeveel ondervinding UEd. ook van de censuur mogt gehad hebben. Het is de vertaling eener Nederduitsche advertentie van eenen veehandelaar alhier, welke mij belastte dezelve in het *Frankfurter Journal* te doen opnemen, wat ik door mijn huis te Keulen bezorgde. Het oorspronkelijke staat wekelijks meermalen in het *Handelsblad.* Deze geheel onschuldige, zuiver koopmans-advertentie » kan" — volgens eigenhandige onderteekening van de expeditie des *Frankfurter Journal*, — » niet geplaatst worden, daar er van wege de *censuur* bedenkingen tegen gemaakt zijn." Ik kan niet anders denken, dan dat de censor der VRIJE rijksstad daarin eene satire heeft meenen te zien, waartoe inderdaad eene ongehoorde mate van domheid vereischt wordt. Zoo UEd. dit voorval geschikt mogt vinden om het in uwe *Deutsche Brüsseler Zeitung* tot verrolijking uwer lezers te vermelden, zoo gelieve de goedheid te hebben mij een exemplaar van het nommer te zenden.

» Met ware hoogachting, enz.

p. p. Adolph Baedeker
Petri."

Ziehier de oorspronkelijke advertentie uit het *Handelsblad.*

Aan Veehandelaars,

en diegenen, welke *tot den* VEEHANDEL *in betrekking staan*, nemen de Ondergeteekenden de vrijheid kennis te geven, dat zij zich tegen eene matige Commissie belasten tot het in ontvangst nemen, verzenden en verkoopen van VEE, op de Groote Londensche Veemarkt, onder verzekering, dat de hun aanvertrouwde belangen met de meeste zorg en ijver zullen behartigd worden.

Tevens is tot narigt der belanghebbenden dienende, dat de Ondergeteekenden in staat zijn, belangrijke inlichtingen te geven omtrent al datgeen wat tot het vak in betrekking staat, ook kan des verkiezende de helft der waarde van het Vee, alhier op de rekening bekomen worden. ABRAHAMS en SAMUEL,

Rotterdam, Julij 1847. *Zuidblaak, Wyk B*, No. 26.

Agenten te Londen, de Heeren MAXWELL en SON.
Bankiers « « Mrs. POCKLINGTON en LACY.
No. 60, Smithfield.

Het lot dat Holland te wachten staat.

Meester, ik hoorde onlangs in een naburig rijk eene staatkundige zamenspraak tusschen twee Hollanders.

– Welnu, *Asmodée*, was dat iets buitengewoons?

– Tot nog toe niet; maar een hunner beweerde dat bij de eerste groote gebeurtenis in de staatkundige wereld, uw vaderland zijne onafhankelijkheid en zelfstandigheid zou verliezen en ingezwolgen worden door een der groote staten die het omringen.

– Maar ge weet wel *Asmodée* dat dat ook onze wijze van zien is en wij reeds lang die gebeurtenis voorspelt hebben.

– Ik weet het, *meester*; maar uw medeburger bevestigde stellig, en wel zoo stellig, dat ik er door getroffen werd – dat de verdeeling sedert geruimen tijd vastgesteld was.

– Deel mij de verdeeling mede.

– Engeland zou onze kolonien nemen.

– Natuurlijk.

– Frankrijk krijgt Belgie.

– Goed.

– En Pruissen zou zich Holland toeëigenen.

– O, dat nimmer. Wij zouden Pruissen worden! . . . 't Is wel grappig!

– Grappig, zoo ge wilt, maar dewijl men er overal van spreekt zal er wel iets van aan zijn.

– *Asmodée*, liever steken wij onze dijken door en sterven dan wij Fransch worden, maar liever Fransch, tienmaal liever dan Pruissisch. (*Asmodée.*)

ALLERLEI.

—

De leeraars te * varen heftig uit tegen te veel borreltjes, en met reden; doch het is ergerlijk, dat zij nimmer spreken over het schandelijke, dat velen uit den bevoorregten stand hunnen timmerman, verwer, kleêrmaker, schoenmaker, enz., naar het verdiende loon, of naar het bedrag voor het geleverde, laten wachten, hoezeer de leeraars geenszins onbekend zijn met dat den eerlijken burger verpletterende gebrek.

—

Daar hebt gij wederom iets moois gekocht, zeide de vrouw spottend tegen haren man. Altijd zoekt gij het slechtste. — Och ja mijn liefste! antwoordde hij droogjes. Met u ben ik begonnen.

—

Een daglooner maakte een nabijstaande op een mager rijpaard opmerkzaam, dat gedurig de zweep des voermans moest voelen. « Die man ergert mij zeer met zijn zuinigheidsstelsel," voegde hij er bij, « wat hij aan het hooi bespaart, moet hij aan de zweep toegeven."

CORRESPONDENTIE.

De vraag en het antwoord, dezer dagen onder de Rammekenspoort alhier aangeplakt kunnen wij niet opnemen, als zijnde reeds te algemeen bekend.

ADVERTENTIEN.

§§§ De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op §§ Vrijdag den 20. Augustus 1847, ten verzoeke § van *J. B. KUYPERS*, Ondernemer van Publicke Verkoopingen, in het Huis Wijk D. No. 25, in de Beursstraat, publiek presenteren te Verkoopen: Eene partij **MEUBILAIRE GOEDEREN**, bestaande in eene Staande Klok, Bureau, Commode, Latafel, Stoelen, Tafels, 7 à 8 Ledikanten met Behangsels, Bedden, Dekens, Koper, Blik-, Glas-, en Aardewerk, benevens een Mangel, en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat.

Alles daags vóór de Verkooping *voor een ieder te zien.*

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. Sedert den 14. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

La Perseverance, J. de Vries, Grangemouth, tarwe; Sophia Fredrika, P. Ledin, Riga, lijnzaad; Postiljon, N. Anderson, Dantzich, hout; Charlotte, J. Mulder, St. Petersburg, hennip; Anna Margaretha, R. Jansen, Straalsund, J. Hansen, beide Cronstad, rogge; Plutus, F. Kramer, de Triton, J. Rehberg, beide Riga, rogge; Calypso, S Jorstad, Dantzich, St. Johannes, J. J. Kraeff, Koningsbergen, beide tarwe; Fortuna, J. W. van der Wijck, Riga, rogge; Hendrik, H. Tunck, Dantzich, tarwe; Hilda, P. Johansen, Stockholm, pik en teer; Elise, A. Henning, Ariadne, W. Vicrow, beide Riga, hout; Barbara Catharina, A. H. Sluister, St. Petersburg, stukgoed; Catharina, R. A. Veling, Jonkvrouw Elisa, E. F. Jager, beide St. Petersburg, rogge; Helene, J. Sludemann, Riga, hout.

Voor Gend bestemd:

De Courier, C. Tiemann, St. Petersburg, rogge; Solid, M. Morck, Frederikstad, hout

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Wilhelmina, J. C. Tannen, stukgoed, Hamburg; Juffr. Caroline, J. C. Zaag, ballast, Oostzee; Prosperaty, R. Johnson, schors, Schotland; Bertha, P. N Zaag, New-Castle, Geerdiena, J. E. Bloem, Avontuur, beide ballast; Catharine Louise, Fiekmeijer, stukgoed, Noorwegen; Active, H. J. Eiven, ballast, St. Petersburg; Amanda, P. C. Martens, Wilhelmine, T. C. Tannen, beide stukgoed, Hamburg.

— Kapitein J. J. Kraeff, bovengemeld, heeft in de Noordzee opgevischt en aan boord genomen zes manschappen van een Fransche brik, welke zij in zinkenden staat hadden moeten verlaten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

na zijnen neef omhelsd te hebben, haalde hij een paar schoenen uit zijnen zak en deed die hem zelfs aan. De blijdschap deed hem andermaal ontwaken, maar tot zijn groote teleurstelling, zag hij, dat zijne voeten nog bloot waren.

– Het doet er niet toe, zeide hij, zoodra de dag was aangebroken; men zegt, dat men aan droomen moet gelooven. Ik zal eens aan de haven gaan zien, of er ook walvischvaarders zijn aangekomen.

Werkelijk rigtte Bob zijne schrede naar de Theems waar hij bleef kijken naar de schaatsenrijders op de rivier, welke geheel was [illegible]. De hevige koude dreef hem van daar, toen hij onverwachts eene hand op zijne schouders voelde.

– Zoo, vind ik u eindelijk, riep de klerk Sparrow uit; ik heb u lang genoeg gezocht, Bob; waar hebt gij u dan toch verborgen?

– Ik mij verbergen! antwoordde Bob verschrikt. En waarom dat?

Zijn geweten, dat zeer paauwgezet was, begon wakker te worden. Hij bragt zich te binnen, dat hij op zekeren dag op het kantoor eene pen en een wit papier weggenomen had, om eens te beproeven of hij ook kon schrijven.

– Het was eene oude pen, mijnheer Sparrow, die toch niet meer deugde en het papier was geheel met inkt bevlekt!

– Wat praat gij van papier, pen en inkt, Bob? Ik bedoel heel iets anders. Hebt gij nog geene schoenen aan! Gij hebt toch zeker ontbeten? Kan ik u met een côtelet en een glas porter dienen?

– Ik dank u, zeide Bob, die zich herinnerde eens duchtig beet genomen te zijn op het kantoor, en nu vreesde dat er iets achter stak; ik dank u, mijnheer Sparrow, tot wederziens!

– Hoe, gij wilt heen gaan. Neen ik laat u niet los, mijn jongen. Ik heb last ontvangen, en al de klerken met mij, u niet te laten gaan.

– Ach! wat heb ik dan gedaan? vroeg Bob.

– Wees gerust en volg mij; u zal geen leed geschieden. – Bob volgde.

– Daar heb ik hem medegebragt, riep Sparrow uit, zoodra zij aan het kantoor gekomen waren. Ik ben de goede herder, die het verloren schaap terug brengt.

– Gij hebt ons eenen goeden dienst bewezen, Sparrow, zeide de oude procureur, terwijl hij zijnen bril opzette. Die brave jongen! Hij heeft nog geene schoenen. Spoedt u en haal een paar voor hem; zorg vooral, dat het leder zacht en lenig zij, op dat het zijne toonen en enkels niet beschadige; maar mogelijk heeft hij liever een paar laarzen; verzoek Bob, om met u mede te gaan, dan kan hij kiezen. Gaat ook eens naar de gaarkeuken en laat hem wat roastbeef en plumpudding voor zijn dessert gebruiken. Neem deze kroon, die ruim voldoende is; want gij hebt zeker reeds ontbeten, Sparrow?

Nog niet, mijnheer.

– Nu, ontbijt dan met hem, al moest er de kroon geheel aan gelooven, wij zullen dat wel op iets anders terug vinden.

Rob Racket wist niet hoe hij het had, de eene verrassing volgde op de andere. Zoodra hij schoenen aan had, bragt Sparrow hem in de gaarkeuken. Beiden lieten zich den roastbeef goed smaken, en Bob had nog krachten genoeg over voor de plumpudding.

– Ik weet niet wat er met mij is gebeurd, zeide hij: nog geen veertien dagen geleden, weigerde mijnheer Stoneheart ronduit, voor mij in te staan bij den schoenmaker, en nu laat men mij halen, om mij schoenen te geven, en op plumpudding te onthalen. Wat is er toch gebeurd, mijnheer Sparrow?

– Raadt eens.

– O! ik heb het geraden. De droomen spreken waarheid. Ik heb dezen nacht gedroomd, dat oom Taddy de haven van Londen binnenliep; zeker is oom Taddy aangekomen? Welk een geluk!

– Oom Taddy is dood, antwoordde Sparrow, maar gij zijt zijn erfgenaam.

Op deze onverwachte tijding barstte Bob in tranen uit. Hij bezweek onder de plumpudding en de droefheid.

– O mijn God! die goede oom Taddy is dood; en hij zag er dezen nacht in mijn droom nog zoo gezond uit! welk een ongeluk!

– Waarlijk, ik heb niet vele erfgenamen gezien als dezen, bromde Sparrow, terwijl hij een glas portowijn naar binnen sloeg. Tien duizend ponden sterlings komen hem zoo maar op eens uit den hemel vallen... en dat noemt hij een ongeluk!

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.